

Arrest

nr. 63 303 van 17 juni 2011
in de zaak RvV 68 780 / II

In zake: ██████████

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Paleizenstraat 154
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat ██████████ die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 23 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 december 2010 tot weigering van afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 10 november 2009 een visumaanvraag gezinshereniging in, om haar echtgenoot in België, de heer O. P., van Belgische nationaliteit, teervoegen. Het huwelijk werd op 21 juli 2009 voltrokken in Ghana. Op 20 mei 2010 werd het advies aan de procureur des Konings gevraagd in verband met dit huwelijk. Op dezelfde dag werd de beslissing genomen tot uitstel, omwille van een administratief onderzoek. Op 22 november 2010 bracht het parket van Mechelen een negatief advies uit met betrekking tot de gezinshereniging van verzoekster. Op 27 december 2010 werd de beslissing genomen waarbij de visumaanvraag gezinshereniging werd geweigerd. Verzoekster werd naar eigen zeggen op 22 februari 2011 in kennis gesteld van deze bestreden beslissing.

Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

(...) Commentaar:

Op 10.11.2009 werd via de Belgische diplomatieke post in Abidjan een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van (A.P.), geboren op 11.12.1984, van Ghanese nationaliteit, om haar echtgenoot in België, (O.P.), geboren op 29.09.1984, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 21.07.2009 in Ghana in het huwelijk zijn getreden zijn.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het kader van deze visumaanvraag en in het volledige administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen gebleken zijn:

Op de Belgische ambassade in Abidjan werd een interview afgenomen van (A.P.).

Hierbij zijn de volgende elementen gebleken:

- Betrokkene situeert de kennismaking met haar man twee jaar voor het interview, in augustus 2008. In dat jaar zaken ze elkaar naar eigen zeggen "een beetje" en begin juli 2009 kwam mijnheer terug naar Ghana om in het huwelijk te treden.*
- Mevrouw weet niet waarom haar man naar België gekomen is, ze verklaart alleen dat hij vier jaar geleden naar België gekomen is. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt echter dat hij in 2008 zich in België gevestigd heeft.*
- Volgens mevrouw woonde mijnheer voor het huwelijk in Bornem. Hij blijkt echter pas vier maanden na het huwelijk van Elsene naar Bornem te zijn verhuisd.*
- Volgens mevrouw vond de verloving plaats op de dag van het huwelijk zelf.*
- Er werd geen huwelijksfeest gehouden, hoewel het voor beiden een eerste huwelijk betreft.*
- Er was evenmin een religieuze plechtigheid.*
- Betrokkenen kregen geen cadeaus ter gelegenheid van het huwelijk.*
- Volgens mevrouw bestaan er foto's van het huwelijk maar zouden deze in België zijn.*
- Volgens mevrouw werkt haar man voor een bedrijf, Van Policom genaamd. Ze weet niet hoeveel haar man verdient.*
- Sinds het huwelijk heeft ze mijnheer niet meer teruggezien.*
- Hoewel mevrouw beweert regelmatig telefonisch contact te onderhouden met haar echtgenoot en dit gedurende twee jaar, is het toch opvallend dat zij op een aantal punten over de achtergrond en voorgeschiedenis van haar man het antwoord schuldig moet blijven.*

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op het advies te vragen aan de Procureur des Konings met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 22.11.2010 stelt de Procureur des Konings te Mechelen dat er in casu voldoende met elkaar overeenstemmende gegevens zijn die er toe doen besluiten dat het gaat om een huwelijk dat om verblijfsrechtelijke redenen werd afgesloten. De Procureur des Konings haalt hierbij de volgende elementen aan, en dit na verhoor van de man in België:

- Er was geen huwelijksfeest en ook in België zal er geen huwelijksfeest plaatsvinden.*
- Betrokkenen zijn op dezelfde dag verloofd en gehuwd.*
- Volgens mevrouw werkt mijnheer bij Van Policom terwijl hij in werkelijkheid bij NV Van Racom tewerkgesteld blijkt.*

- Mevrouw weet heel weinig van haar echtgenoot, hetgeen verwonderlijk is aangezien ze sinds 2008 telefonisch contact onderhoudt.

- Mijnheer is voor het huwelijk naar Ghana afgereisd om kort daarna terug te keren naar België.

- Mijnheer kan geen foto's voorleggen van de huwelijksplechtigheid, noch van zijn echtgenote.

De Procureur des Konings verleent in het licht van hogervermelde elementen negatief wat betreft de aflevering van het visum gezinshereniging.

De erkenning van dit huwelijk zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 25/04/2007, van kracht geworden op 1 juni 2008.

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gelezen in samenhang met artikel 40 bis van deze wet, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, en de artikelen 5 en 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004. Tussen de indiening van de visumaanvraag en het nemen van de beslissing verliep een tijdsperiode van meer dan dertien maanden. Noch de wet van 15 december 1980, noch enige andere bepaling van intern recht, bepaalt een maximumtermijn om te beslissen over een visumaanvraag ingediend op grond van de artikelen 40 en volgende van de wet van 15 december 1980. Een dergelijke leemte is strijdig met het gelijkheidsbeginsel, beschermd door de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, vermits artikel 12 bis van dezelfde wet een maximumtermijn vastlegt van 9 maanden voor een beslissing te nemen op een visumaanvraag ingediend op grond van artikel 10 van deze wet. Uit de artikelen 5 en 10 van de richtlijn 2004/38/EG kan afgeleid worden dat de interne wet een maximumtermijn zou moeten bepalen van zes maanden. Er wordt verwezen naar het arrest nummer 128/210 van 4 november 2010 van het Grondwettelijk Hof. Daar de termijn, verlopen in deze zaak, meer is dan zes maanden, en zelfs meer dan de termijn van negen maanden waarvan sprake is in artikel 12 bis, schendt de bestreden beslissing de wettelijke bepalingen vermeld in het middel."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota als volgt:

"In een enig middel beroept verzoekster zich op een schending van art. 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980, art. 10 en 11 van de Grondwet en art. 5 en 10 van de Richtlijn 2004/35/EG. Verzoekster stelt dat de beslissing laattijdig werd genomen: tussen de visumaanvraag en de beslissing verliepen meer dan dertien maanden. Dit zou strijdig zijn met het gelijkheidsbeginsel, verwijzend naar art. 12bis van de wet van 15 december 1980, die voorziet in een maximumtermijn van 9 maanden. De Richtlijn bepaalt een termijn van 6 maanden. Verzoekster verwijst naar arrest nr. 128/210 van 4 november 2010 van het Grondwettelijk Hof. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeksters visumaanvraag geweigerd werd op basis van art. 40ter van de Wet van 15 december 1980. De aanvraag dateerde van 10 november 2009, de beslissing werd genomen op 27 december 2010, een periode van iets meer dan 13 maanden later. Art. 40bis of 40ter vermeldt geen maximumtermijn voor het nemen van een beslissing inzake een aanvraag gezinshereniging. Het Grondwettelijk Hof stelde in arrest nr. 128/210 van 4 november 2010 (p. 11) dat de wetgever bij de regeling van de gezinshereniging van de in art. 40 tot 47 bedoelde personen moet zorgen voor een regeling die coherent is met andere bepalingen van de wet van 15 december 1980 (...).

Het Grondwettelijk Hof spreekt over een discriminatie, die enkel kan verholpen worden door de wetgever. Tot op heden heeft de wetgever nog niet voorzien in een regeling van een maximumtermijn en een sanctie bij het niet-naleven van deze termijn. Bij gebreke aan een wettelijke termijn zou kunnen besloten worden dat de grens voor het nemen van een beslissing inzake art. 40bis of 40ter van de wet van 15 december 1980 de redelijke termijn is. Gelet op het feit dat op 20 mei 2010 verwerende partij een vraag tot advies gericht heeft aan de Procureur des Konings, die vervolgens een onderzoek heeft ingesteld met betrekking tot een mogelijk schijnhuwelijk. Gelet op het feit dat het Parket van Mechelen op 22 november 2010 een negatief advies heeft uitgebracht en een beslissing volgde een maand na dit advies, lijkt prima facie de thans bestreden beslissing genomen binnen een redelijke termijn. Ondergeschikt, indien het arrest van het Grondwettelijk zou moeten worden geïnterpreteerd alsof de

regeling van art. 12bis van de Wet van 15 december 2010 (bedoeld wordt: de Vreemdelingenwet van 1980) zou moeten worden toegepast, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat de termijn van 9 maanden slechts een aanvang neemt vanaf het ogenblik dat de visumaanvrager alle bewijzen overeenkomstig artikel 30 van de Wet van de Wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie heeft overgemaakt (zie art. 12bis, §2, tweede lid). Artikel 12bis, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een vreemdeling een medisch attest bij de aanvraag dient te voegen dat aantoonde dat hij niet lijdt aan een ziekte zoals opgenomen in de bijlage van deze wet. Prima facie bevindt een degelijk attest zich niet in het administratief dossier, zodat besloten kan worden dat nog niet alle benodigde stukken werden voorgelegd, zodat de vervaltermijn van 9 maanden, overeenkomstig art. 12bis, §2, tweede lid nog geen aanvang genomen heeft, zodat de thans bestreden beslissing alleszins binnen de wettelijk voorziene termijn werd genomen."

De verwerende partij verwijst voorts naar het arrest nr. 39 685 van 2 maart 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om te besluiten dat de bestreden beslissing tijdig genomen is.

2.3.1. In het arrest nr. 128/210 van 4 november 2010 zegt het Grondwettelijk Hof voor recht: "De artikelen 40 tot 47 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen schenden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat de wetgever geen termijn heeft vastgesteld binnen welke de bevoegde overheden moeten beslissen over een aanvraag tot gezinshereniging van een niet-EU-burger met een burger van de Unie of een Belg, die wordt ingediend via een Belgische diplomatieke of consulaire Post in het buitenland en doordat hij evenmin heeft vastgesteld welk gevolg moet worden gehecht aan het uitblijven van een beslissing binnen de voorziene termijn."

Het Grondwettelijk Hof komt tot deze conclusie na volgende overwegingen:

"De artikelen 40 tot 47 van de Vreemdelingenwet werden gewijzigd door de wet van 25 april 2007, waarbij de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van Vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, werd omgezet in Belgisch recht. Volgens artikel 5 van de richtlijn moet een inreisvisum voor familieleden van de burgers van de Unie die een aanvraag tot gezinshereniging indienen zo spoedig mogelijk via een versnelde procedure worden verleend en krachtens artikel 10 wordt verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, binnen de zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag vastgesteld door afgifte van een verblijfskaart.

Bij de omzetting van de richtlijn heeft de wetgever in de artikelen 40 tot 47 geen expliciete regeling ingevoerd inzake de termijn die door de overheid zou moeten worden gerespecteerd in het in de verwijzingsbeslissing beoogde geval. Artikel 42, § 1, verleent de Koning de opdracht om, overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen, de voorwaarden en de duur te regelen van het verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk van de burgers van de Unie en hun familieleden. Het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt echter evenmin een termijn binnen welke over de aanvraag voor gezinshereniging via een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger in het buitenland, moet worden beslist.

Artikel 12bis, § 2, derde tot vijfde lid, van de Vreemdelingenwet houdt voor de betrokken vreemdeling een dubbele waarborg in: enerzijds, wordt de overheid verplicht om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging, zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag; anderzijds, moet de toelating worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt. Er bestaat geen redelijke verantwoording voor het ontzeggen van een dergelijke waarborg aan een onderdaan van een derde land die is gehuwd met een EU-onderdaan of met een Belgische onderdaan en die in soortgelijke omstandigheden een aanvraag tot gezinshereniging indient via een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger in het buitenland. De betrokken vreemdeling heeft immers hetzelfde belang bij een tijdige beslissing en de rechtszekerheid gebiedt dat hij eveneens het gevolg kent van het uitblijven van die beslissing."

2.3.2. De stelling van de verwerende partij dat "Bij gebreke aan een wettelijke termijn zou kunnen besloten worden dat de grens voor het nemen van een beslissing inzake art. 40bis of 40ter van de wet

van 15 december 1980 de redelijke termijn is”, kan niet worden gevolgd. Het Grondwettelijk Hof besluit immers uitdrukkelijk dat de artikelen 40 tot 47 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden doordat de wetgever geen termijn heeft vastgesteld binnen dewelke de bevoegde overheden moeten beslissen over een aanvraag tot gezinshereniging van een niet-EU-burger met een burger van de Unie of een Belg, die wordt ingediend via een Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Toepassing maken van de theorie van de redelijke termijn klemt derhalve met de conclusie van het Grondwettelijk Hof.

2.3.3. De verwerende partij stelt voorts: *“indien het arrest van het Grondwettelijk Hof zou moeten worden geïnterpreteerd alsof de regeling van art. 12bis van de Wet van 15 december 2010 [bedoeld wordt: de Vreemdelingenwet] zou moeten worden toegepast, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat de termijn van 9 maanden slechts een aanvang neemt vanaf het ogenblik dat de visumaanvrager alle bewijzen overeenkomstig artikel 30 van de Wet van de Wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie heeft overgemaakt (zie art. 12bis, §2, tweede lid). Artikel 12bis, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een vreemdeling een medisch attest bij de aanvraag dient te voegen dat aantoonde dat hij niet lijdt aan een ziekte zoals opgenomen in de bijlage van deze wet. Prima facie bevindt een degelijk attest zich niet in het administratief dossier, zodat besloten kan worden dat nog niet alle benodigde stukken werden voorgelegd, zodat de vervaltermijn van 9 maanden, overeenkomstig art. 12bis, §2, tweede lid nog geen aanvang genomen heeft, zodat de thans bestreden beslissing alleszins binnen de wettelijk voorziene termijn werd genomen.”*

Het Grondwettelijk Hof overweegt hierover als volgt: *“Vermits de wetgever in de artikelen 40 tot 47 van de Vreemdelingenwet geen termijn heeft bepaald binnen welke de overheid moet beslissen over een aanvraag tot gezinshereniging die wordt ingediend via een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger in het buitenland, en dus evenmin bepaalt wat het gevolg is wanneer de overheid niet antwoordt binnen de voorziene termijn, zou kunnen worden voorgehouden dat de algemene regeling vervat in artikel 12bis, § 2, derde tot vijfde lid, van die wet van toepassing is. Deze regeling geldt immers voor de personen bedoeld in artikel 10, waartoe onder meer de vreemdelingen behoren wier recht op verblijf wordt erkend door een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit (artikel 10, § 1, 1°). De wetgever is niettemin bij de regeling van de gezinshereniging met de in de artikelen 40 tot 47 van de Vreemdelingenwet bedoelde personen gehouden door het Europees recht, waaronder de onder B.6.1 vermelde richtlijn 2004/38/EG en hij moet voorzien in een regelgeving die coherent is met andere bepalingen uit de Vreemdelingenwet. Volgens artikel 40bis van de Vreemdelingenwet gelden de bepalingen van titel II, hoofdstuk 1, onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie aanspraak zouden kunnen maken. Volgens artikel 42 wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bovendien stelt artikel 40ter dat voor wat de bepalingen van titel II, hoofdstuk 1, betreft, de bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen eveneens van toepassing zijn op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”*

Artikel 12bis, § 2, van de Vreemdelingenwet werd vervangen door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, waarbij de wetgever de Europese richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, heeft omgezet in Belgisch recht. Ten aanzien van onderdanen van een derde land die een aanvraag tot gezinshereniging met een andere onderdaan van een derde land indienen, bepaalt artikel 5, lid 4, van die richtlijn dat een beslissing over hun aanvraag zo spoedig mogelijk en, in ieder geval, uiterlijk negen maanden na de datum van indiening van een verzoek moet worden genomen, dat die termijn in buitengewone omstandigheden kan worden verlengd en dat de lidstaten tevens moeten bepalen wat het gevolg is van het verstrijken van die termijn. Artikel 12bis, § 2, van de Vreemdelingenwet komt aldus tegemoet aan de verplichtingen opgelegd door de richtlijn.

De artikelen 40 tot 47 van de Vreemdelingenwet werden gewijzigd door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, waarbij de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, werd omgezet in Belgisch recht. Volgens artikel 5 van de richtlijn moet een inreisvisum voor familieleden van de burgers van de Unie die een aanvraag tot gezinshereniging indienen zo spoedig mogelijk via een versnelde procedure worden

verleend en krachtens artikel 10 word het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, binnen de zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag vastgesteld door afgifte van een verblijfskaart.

Aangezien de Europese richtlijn 2003/86/EG een termijn van negen maanden bepaalt en de richtlijn 2004/38/EG een termijn van zes maanden, kan niet zonder meer worden gesteld dat de regeling van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet zou moeten worden toegepast in het geval van een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet. De stelling van de verwerende partij kan niet worden gevolgd.

Het middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 december 2010 tot weigering van afgifte van een visum wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC